

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 370/09-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. októbra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť M. J., K., zastúpeného advokátom Mgr. I. F., L., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Martin č. k. 5 C 154/2006-88 z 12. februára 2008 a rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 5 Co 174/2008-112 z 10. marca 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. J. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. septembra 2009 doručená sťažnosť M. J., K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom Mgr. I. F., L., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Okresného súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) č. k. 5 C 154/2006-88 z 12. februára 2008 a rozsudkom Krajského súdu

v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Co 174/2008-112 z 10. marca 2008 (správne má byť „z 10. marca 2009“, v danom prípade ide o zjavnú pisársku chybu vo vyhotovení tohto rozsudku, pozn.).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa v postavení žalobcu domáhal žalobou podanou okresnému súdu proti A. K. (ďalej len „žalovaná“) určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti – pozemku. Sťažovateľ tvrdil, že vlastnícke právo k predmetnému pozemku nadobudol vydržaním, keďže právni predchodcovia sťažovateľa a následne aj sťažovateľ užívali spornú nehnuteľnosť od 60-tych rokov minulého storočia, pričom žalovaná, resp. jej právni predchodcovia sa vydania spornej nehnuteľnosti začali domáhať až v roku 2002. Sťažovateľ tvrdil, že jeho držba bola dobromyseľná, čo odvodzuje zo skutočnosti, že právni predchodcovia účastníkov konania uzavreli v roku 1964 zámennú zmluvu týkajúcu sa pozemkov tak, aby *„obaja mali ucelenú stavebnú parcelu. Táto dohoda o zámene bola potvrdená podpismi všetkých účastníkmi zámeny na plániku, ktorý bol súčasťou zápisnice vyhotovenej MNV K. na účely nového rozdelenia a zamerania pozemkov.“*

Okresný súd rozsudkom č. k. 5 C 154/2006-88 z 12. februára 2008 žalobu zamietol a sťažovateľa zaviazal nahradiť žalovanej trovy konania. Okresný súd dospel k záveru, že sťažovateľ, resp. jeho právny predchodca nesplnili podmienku dobromyseľnosti držby sporného pozemku, keďže zámenná zmluva, ktorú mali uzavrieť právni predchodcovia účastníkov konania, nebola vyhotovená v písomnej forme, pričom v tom čase platný a účinný Občiansky zákonník (tzv. „stredný Občiansky zákonník“) písomnú formu zmlúv o prevode nehnuteľností vyžadoval. Podľa názoru okresného súdu z vykonaného dokazovania vyplynulo, že právny predchodca sťažovateľa, ako aj sťažovateľ mali vedomosť o tom, že k perfektnému prevodu sporných nehnuteľností je potrebná písomná zmluva, a preto na ich strane ide o neospravedliteľný omyl, a ich držba nemohla byť preto dobromyseľnou.

Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie. Krajský súd rozsudkom č. k. 5 Co 174/2008-112 z 10. marca 2008 rozsudok okresného súdu potvrdil a žalovanej

nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, preto sa v odôvodnení svojho rozhodnutia v zmysle § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) obmedzil len na skonštatovanie správnosti záverov napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že „... Citovaný rozsudok súdu prvého stupňa sa po prvom prečítaní javí ako obsažný a vyčerpávajúci, avšak pri pozornejšom čítaní jeho odôvodnenia je nevyhnutné dospieť k záveru, že jeho základom je výlučne tá skutočnosť, že súd nemal za preukázanú dobromyseľnosť držiteľa, keď z jeho obsahu vyplýva jednoznačný záver: zámenná zmluva, ktorá je podľa tvrdenia sťažovateľa nepochybným právnym titulom jeho oprávnenej držby, nebola písomná. Takýto názor súdu prvého stupňa je pritom v absolútnom rozpore so zmyslom a účelom inštitútu vydržania ako jedného zo zákonom uznaných právnych dôvodov nadobudnutia vlastníckeho práva. Za daného skutkového stavu, ktorý bol v konaní pred súdom prvého stupňa preukázaný, bolo totiž nepochybné, že na základe zámeny pozemkov a ich reálnej del'by potvrdenej jej účastníkmi podpismi na plániku rozdelenia pozemkov ako aj v zápisnici MNV K. o prerozdelení a novom zameraní pozemkov (ktorej existencia aj podstatný obsah boli v konaní preukázané listinným dôkazom – čestným vyhlásením tajomníka MNV v K. – p. J. V.) osoby, ktoré sa zámeny pozemkov zúčastnili nielenže nemali dôvod a vzhľadom na vtedajší štátny režim ani nemohli pochybovať, že takáto zámena potvrdená príslušnými autoritami nezakladá ich vlastnícke právo. Práve naopak, tým, že zámena pozemkov bola odsúhlasená a potvrdená autoritami a zamieňané pozemky ich (už terajší) vlastníci po celú dobu užívali tak, ako boli rozdelené a zamenené, o svojom vlastníckom práve k takto zameneným pozemkom nepochybovali, nedomáhali sa ich držby, ani výkonu a ochrany vlastníckeho práva k nim, nemožno o dobromyseľnosti držiteľov vysloviť žiadne pochybnosti... Civilnoprávny inštitút vydržania by nemal žiaden právny význam, ak by sa od držiteľov za každých okolností a priori vyžadovalo naplnenie dikcie všeobecne záväzných právnych predpisov týkajúcej sa náležitostí toho ktorého právneho úkonu.“. Sťažovateľ vzhľadom na uvedené považuje označený rozsudok okresného súdu za arbitrárny.

Námietky sťažovateľa smerujúce proti potvrdzujúcemu rozsudku krajského súdu spočívajú v tom, že krajský súd sa „... ani len nezaoberal tvrdeniami sťažovateľa, ktoré sťažovateľ uvádzal v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa a ktorými poukazoval na nesprávne právne posúdenie veci súdom prvého stupňa a nesprávnosť napadnutého rozsudku vôbec. Porušovateľ svoje potvrdzujúce rozhodnutie odôvodnil v podstate v jedinom odseku tým, že sa stotožnil s právnym názorom a odôvodnením napadnutého rozhodnutia, v ktorom nenašiel nijaké vecné ani procesné pochybenia. K tvrdeniam sťažovateľa obsiahnutým v jeho opravnom prostriedku (odvolaní) nezaujal porušovateľ žiaden právny názor a s odvolacími dôvodmi sa vôbec nevysporiadal.“.

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„Rozsudkom Okresného súdu v Martine č. k. 5 C/154/2006-88 zo dňa 12. 02. 2008 a Rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 5 Co/174/2008-112 zo dňa 10. 03. 2008, právoplatným a vykonateľným dňom 30. 07. 2009, boli porušené základné práva sťažovateľa M. J... K., podľa článku 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Okresného súdu v Martine č. k. 5 C/154/2006-88 zo dňa 12. 02. 2008 a rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 5 Co/174/2008-112 zo dňa 10. 03. 2008 a vec vracia Okresnému súdu v Martine na nové konanie a rozhodnutie.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

1. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom okresného súdu č. k. 5 C 154/2006-88 z 12. februára 2008

Sťažovateľ v sťažnosti namieta, že k zásahu do jeho práv došlo rozsudkom okresného súdu č. k. 5 C 154/2006-88 z 12. februára 2008. Ústavný súd konštatuje, že v prípade nespokojnosti sťažovateľa s rozhodnutím okresného súdu mal sťažovateľ možnosť domáhať sa jeho zmeny využitím účinného prostriedku nápravy (odvolania) v systéme všeobecných súdov, ktorý sťažovateľ napokon aj využil, a proti rozsudku okresného súdu, ktorým bola jeho žaloba o určenie vlastníckeho práva zamietnutá, podal odvolanie. O jeho odvolaní rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 5 Co 174/2008-112 z 10. marca 2008 tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

Súčasťou konštantnej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a predtým, ako podá sťažnosť ústavnému súdu, požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04).

V danom prípade bol o ochrane základných práv sťažovateľa na základe odvolania oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa proti napadnutému rozsudku okresného súdu vylučuje právomoc ústavného súdu.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol pre nedostatok svojej právomoci podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Co 174/2008-112 z 10. marca 2008

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo

slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Z už citovanej časti sťažnosti, ktorou formuluje sťažovateľ svoje výhrady proti označenému rozsudku krajského súdu, možno vyvodiť, že sťažovateľ namieta, že krajský súd sa vôbec nezaoberal jeho tvrdeniami obsiahnutými v odvolaní, pričom „... *svoje potvrdzujúce rozhodnutie odôvodnil v podstate v jedinom odseku tým, že sa stotožnil s právnym názorom a odôvodnením napadnutého rozhodnutia, v ktorom nenašiel nijaké vecné ani procesné pochybenia...*“. V sumarizujúcej časti sťažnosti sťažovateľ ešte navyše konštatuje, že „... *Nezákonným postupom porušovateľa spočívajúcim v nedostatočne odôvodnenom, v nezrozumiteľnom a so zisteným skutkovým stavom rozpornom rozhodnutí má za následok, že sťažovateľovi bolo odopreté právo na prístup k odvolaciemu súdu, právo na to, aby vec mohla byť odvolacím súdom riadne prejednaná.*“.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd poukazuje na § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je viazaný návrhom na začatie konania. Vychádzajúc z obsahu sťažnosti, ktorou sťažovateľ, zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom – advokátom, vymedzil predmet konania pred ústavným súdom, pokiaľ ide o sťažnosťou napadnutý rozsudok krajského súdu, sa ústavný súd obmedzil na preskúmanie (jedinej) sťažnostnej námietky sťažovateľa spočívajúcej v tvrdení, že krajský súd ako odvolací súd sa v napadnutom rozsudku nezaoberal jeho tvrdeniami obsiahnutými v odvolaní, čím mu malo byť odopreté právo na prístup k odvolaciemu súdu, resp. právo na riadne prejednanie jeho veci odvolacím súdom.

Z dôvodu preskúmania uvedenej námietky si ústavný súd vyžiadala zo súdneho spisu odvolanie sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu č. k. 5 C 154/2006-88 z 12. februára

2008 a na tomto základe zistil, že sťažovateľ v odvolaní okrem podrobnej citácie dôvodovej správy k ustanoveniu § 134 Občianskeho zákonníka z publikácie Občiansky zákonník – Komentár od autora JUDr. Imricha Fekete, CSc., vydanaj v roku 2007, namieta, že tak on, ako aj jeho otec boli pri užívaní predmetnej nehnuteľnosti dobromyseľní, keďže túto užívali od 60-tych rokov minulého storočia, čo v konaní ani nebolo sporné. Ďalej sťažovateľ v odvolaní uvádza, že je potrebné vziať do úvahy všetky okolnosti, za ktorých bola držba uchopená. Právny predchodca sťažovateľa nevedel, že pre platnosť zámennej zmluvy je potrebná písomná forma a tento omyl právneho predchodcu sťažovateľa treba posúdiť ako ospravedlniteľný právny omyl a držbu považovať za dobromyseľnú. V tejto súvislosti sťažovateľ v odvolaní uviedol, že *„Bývalé Národné výbory boli orgánmi štátnej správy a tiež aj štátnej moci, takže pokiaľ na takomto úrade došlo dohode, že im predmetný pozemok patrí, právny predchodca navrhovateľa J. J. nemal žiadny dôvod o legálnosti takéhoto aktu pochybovať. Celkom logicky aj od tohto momentu odvodzoval dobromyseľnosť svojej držby. Tieto skutočnosti potvrdil aj vo svojej svedeckej výpovedi úplne jednoznačne bývalý tajomník MNV J. V., že pozemky J. K. D. a J. J. boli zamerané, čom bola spísaná riadna zápisnica, kde všetci prítomní, teda aj právny predchodca odporkyne s takýmto stavom súhlasili.“* Sťažovateľ v odvolaní poukázal tiež na to, že právni predchodcovia žalovanej si nerobili na spornú parcelu žiadne vlastnícke ani iné nároky, a teda stav po zámene rešpektovali. Napokon sťažovateľ v odvolaní poukázal aj na konanie vedené na okresnom súde pod sp. zn. 11 C 385/02 v spojení s konaním vedeným na krajskom súde pod sp. zn. 23 Co 85/05.

Ústavný súd v nadväznosti na zistený obsah odvolania poukazuje na odôvodnenie označeného rozsudku okresného súdu, v ktorom sa okrem iného uvádza:

„Po vykonanom dokazovaní súd nedospel k jednoznačnému záveru, že medzi J. J., právnym predchodcom žalobcu a J. K. D. došlo skutočne k zámene predmetného pozemku, podľa ktorej sporný pozemok, teda KN parcela č. 2553/2 o výmere 202 m² mala byť zamenená J. K. D. za iný pozemok, patriaci J. J. Z výpovede svedka V. a konštatovaním žalobcu síce vyplynuli skutočnosti týkajúce sa toho, že istá zámena pozemkov prebehnúť mala v súvislosti s výstavbou rodinných domov v danej lokalite, avšak jednoznačne nevyplývalo z týchto výpovedí, či sa jednalo o zámer takéto zmluvy uzavrieť a takýmto

spôsobom vytvoriť situáciu, ktorá bola predpokladaná zastavovacím plánom v danej lokalite, alebo už došlo k uzavretiu riadnych zámenných zmlúv. Existenciu zámenných zmlúv, čo i len v ústnej podobe, súd však jednoznačne nezistil. Je totiž zrejmé, že stavebníci v danej lokalite si aj v 60-tych rokoch minulého storočia vlastnícke vzťahy k pozemkom nakoniec upravovali písomnými zmluvami a to darovacími, či kúpnyimi. Je to zrejmé z darovacej zmluvy, ktorú uzavrel J. K. D. so svojim synom V. K., alebo nakoniec aj zo zmluvy, ktorú žalobca pripojil do spisu a bola uzavretá medzi J. M. a R. L. z ktorej sused žalobcu J. M. zo svojej pridelenej parcely č. 2553/4 odpredal 315 m² podľa geometrického plánu z roku 1969 R. L. (č. l. 37)... Je však tiež nepochybné, že rodina žalobcu sporný pozemok zhruba od 60-tych rokov min. storočia užívala, pričom rodičia žalovanej, ani samotná žalovaná až do roku 2002 (keď je doložená prvá korešpondencia zo strany žalovanej voči žalobcovi) sa vydania predmetnej parcely žalobcom, nedomáhali (č. 53 – 54 spisu č. 11 C 385/2002)...

Jedným zo základných predpokladov vydržania počas vyššie uvádzanej právnej úpravy platnej v priebehu druhej polovice minulého storočia a v súčasnosti je dobromyseľnosť držby nevlastníkom veci ako základný predpoklad vydržania. Posúdenie toho, či držiteľ je so zreteľom na všetky okolnosti v dobrej viere, že mu vec patrí, teda že je jej vlastníkom nemôže vychádzať len z posúdenia subjektívnych predstáv držiteľa. Dobrá viera držiteľa musí byť v danej veci posudzovaná aj z hľadiska, či držiteľ pri zachovaní náležitej opatrnosti, ktorú možno s prihliadnutím na okolnosti konkrétneho prípadu od každého subjektu práva vyžadovať, mal alebo mohol mať pochybnosti o existencii svojho práva. Aj keď je držiteľ subjektívne presvedčený o svojom práve, nebude so zreteľom na všetky okolnosti v dobrej viere pokiaľ mu sú, alebo musia byť známe skutočnosti, z ktorých pri zachovaní obvyklej opatrnosti musel spoznať, že nie je subjektom práva o ktorého vydržanie ide. Dobrá viera držiteľa sa teda posudzuje objektívne, so zreteľom na konkrétne okolnosti a z hľadiska osobného presvedčenia držiteľa. Oprávnená držba spočíva v omyle držiteľa, ktorý sa domnieva, že je vlastníkom držanej veci alebo subjektom vykonávaného práva. Nemôže však spočívať v takom omyle držiteľa, ktorému sa tento mohol pri bežnej opatrnosti vyhnúť. Omyl držiteľa musí byť ospravedlniteľný a takýto omyl je ospravedlniteľný, ak k nemu došlo napriek tomu, že mýliaci postupoval s obvyklou mierou

opatrnosti, ktorú možno so zreteľom na okolnosti konkrétneho prípadu od každého vyžadovať.

Vnímajúc takto dobromyseľnosť držby, súd dospel k presvedčeniu, že tak otec žalobcu, ako aj samotný žalobca napriek tomu, že sporný pozemok užívali a fakticky zabrali už v 60-tych rokoch 20. storočia, nemohli vzhľadom na všetky okolnosti byť dobromyseľní v tom, že im tento pozemok, ako vlastníkom patrí. Ako súd konštatoval vyššie, k zabratiu pozemku rodinou žalobcu, jeho právnym predchodcom došlo za právnej úpravy, ktorá predpokladala existenciu písomných zmlúv o prevodoch vlastníctva k nehnuteľnostiam. Takéto zmluvy sa v tomto období medzi obstarávateľmi jednotlivých stavebných pozemkov v danej lokalite aj uzatvárali... Ak napriek tomu, že o takýchto prevodoch pozemkov vo svojom okolí žalobca a jeho otec J. J. vedeli a napriek tomu boli subjektívne presvedčení, že im sporný pozemok patrí len preto, že ho zabrali a že sa rokovalo o jeho výmene na MNV o čom mala byť spísaná zápisnica (nie však zámenná zmluva), nejedná sa u žalobcu či u jeho právneho predchodcu J. J. o ospravedlniteľný omyl taký, aký je predpokladaný pri dobromyseľnej držbe a uvádzaný vyššie.

Navyše žalobca vždy musel vedieť, že jeho rodinný dom je postavený na cudzom pozemku, a to pozemku jeho otca, ktorý síce nadobudol dedením po dodatočnom prejednaní dedičstva, ale keďže nebol jediným zákonným dedičom (prichádzajúcim do úvahy) nemohol automaticky a dobromyseľne predpokladať, že dedením nadobudne všetko, čo predtým patrilo jeho otcovi. K dodatočnému prejednaniu dedičstva – a to pozemku na ktorom stojí dom žalobcu (a susedí so spornou parcelou), došlo až v roku 2002. Skutočnosť, že žalobca po smrti otca a predtým jeho otec J. J. spornú parcelu užívali zhruba od 60-tych rokov minulého storočia a to ani vzhľadom na skutočnosť, že právní predchodcovia žalovanej takéto užívanie nenapadli právnou cestou, nezakladá podľa presvedčenia súdu dobrú vieru žalobcu, ani jeho právneho predchodcu, že sporný pozemok im ako vlastníkom patrí. Súd takto dospel k presvedčeniu, že podmienky vydržania, vzhľadom na neexistenciu dobromyseľnej držby nesplnil tak právny predchodca žalobcu, a to ani samotný žalobca. Súd preto dospel k presvedčeniu, že žalobca nenadobudol vlastníctvo k spornému pozemku vydržaním ako tvrdil žalobca a nie je preukázané jeho vlastníctvo ani na základe iného titulu a preto žalobu v celom rozsahu zamietol.“ Okresný súd sa v napadnutom rozsudku

zaoberal aj dokazovaním vykonaným v inom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 11 C 385/2002 a 17 D 601/2002.

Z odôvodnenia priloženého rozsudku krajského súdu č. k. 5 Co 174/2008-112 z 10. marca 2008 vyplýva, že napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny v zmysle § 219 ods. 2 OSP, pričom navyše uviedol, že *„Odvolací súd sa... v plnom rozsahu stotožnil s právnym názorom a odôvodnením rozhodnutia prvostupňového súdu, v ktorom nenašiel nijaké vecné ani procesné pochybenia s konštatovaním, že prvostupňový súd sa v danom konaní vysporiadal so všetkými tvrdeniami uvedenými v návrhu navrhovateľa a vo veci vykonal i dostatočné dokazovanie, pričom dospel k správne právnemu záveru, keď návrh navrhovateľa v plnom rozsahu zamietol.“*

V nadväznosti na citované ústavný súd považoval za potrebné poukázať na § 219 ods. 2 OSP, podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

V danom prípade k námietkam sťažovateľa vyjadreným v jeho odvolaní zaujal podrobné stanovisko v odôvodnení svojho rozhodnutia už okresný súd, pričom z citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil s právnymi názormi prvostupňového súdu vyjadrenými v jeho rozhodnutí, t. j. postupoval v súlade s § 219 ods. 2 OSP. Z toho možno vyvodiť, že sa stotožnil so závermi okresného súdu k námietkam sťažovateľa vyjadreným v jeho odvolaní. Za týchto okolností neobstojí tvrdenie sťažovateľa, že sa *„nezaoberal jeho tvrdeniami obsiahnutými v odvolaní“* a že mu takým postupom krajského súdu bolo odopreté právo na prístup k odvolaciemu súdu, resp. právo na riadne prejednanie jeho veci odvolacím súdom.

Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že postup a rozhodnutie všeobecného súdu, ktoré vychádzajú z aplikácie konkrétnej procesnoprávnej úpravy v zásade nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd (I. ÚS 8/96,

I. ÚS 6/97). Vo svojej ustálenej judikatúre aj v nadväznosti na § 219 ods. 2 OSP ústavný súd tiež zdôrazňuje, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok.

Za daných okolností ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti dospel k záveru, že námietka sťažovateľa smerujúca k postupu krajského súdu je zjavne neopodstatnená, a preto jeho sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. októbra 2009